

Jeg henstiller nu, om man vil finde, at der her i denne Tanke kan være et Grundlag for en Forhandling til Løsning af dette Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som interesserer alle Landets Kommuner i en saa overordentlig høj Grad. Dertil er der nu knyttet et Par Bestemmelser, som i og for sig ikke med Nødvendighed høre ind i et saadant Lovforslag om den mellemkommunale Bøstafning, men som dog hver Gang have været taget med, naar vi have søgt at løse dette Spørgsmaal, det er nemlig Forslaget om at gøre juridiske Personer skattepligtige, hvad de efter den nugældende kommunale Skattelov ikke ere. Blandt disse maa da først nævnes Staten. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at stont jeg i Konsekvens med tidligere Forslag har medoptaget Statens Skattepligt til Kommunen, saa er det ikke sket uden Betænklichkeiten fra min Side, og der kan siges ikke saa lidt derimod, da det jo er noget vilkaarligt, hvor Staten, som er Udtryk for Fællesskabet i Samfundet, tilfældigvis ejer Ejendomme, og denne nye Skattepligt for Staten saaledes vil komme ganske enkelte Kommuner i Landet til Gode, og det i temmelig høj Grad. Men jeg indrømmer, at gør man juridiske Personer skattepligtige, er det konsekvent at tage Staten med, og det er i Konsekvens heraf, at dette er medoptaget i Forslaget. Jeg henstiller imidlertid, om man vil fastholde dette eller ikke. Hvad derimod Interessentfaber og Aktieselskaber og andre juridiske Personer angaar, har der jo været gjort en Række af Tiløb til at finde en hensigtsmæssig Maade, hvorpaa man kunde inddrage dem under den personlige Kommunefkat. Saa længe det kun drejer sig om at bytte Skatten, at forlægge Skatten fra Aktionærerne til Aktieselskaberne som saadanne og fra Interessenterne over paa Interessentfaberne, har Sagen ikke saa stor Interesse; der kan jo i mange Tilfælde kun være Tale om en Ompostering, hvilket Spørgsmaal ikke kan komme til at saa nogen stor Interesse for Kommunerne. Man har forsøgt at gøre det paa en anden Maade, og man er derved kommen mere eller mindre ind paa en dobbelt Bøstafning af saadanne juridiske Personer. Man har forsøgt at gøre alene det, som en saadan juridisk Person tjente ud over en vis pCt. skattepligtig; men da er ogsaa denne Merindtægt Genstand for dobbelt Bøstafning. Man har forsøgt det paa forskellige andre Maader; men det faaar mig fuldstændig klart, at uden en delvis Dobbeltstat af juridiske Personer vil Spørgsmaalets Afgørelse ikke saa nogen væsentlig Betydning, Og dog er det jo saa, at det

er et af de Punkter, der vække den allerstørste Interesse i Kommunerne, og det vækker den allerstørste Uvilje i Kommunerne, at betydelige Næringer, ja ofte endog de største Næringer i Kommunen drives af saadanne juridiske Personer, der ikke kunne bestattes af Kommunen. Jeg ser nu heller ikke, at der i Princippet kan indvendes noget virkelig holdbart mod en delvis, en moderat Dobbeltbøstafning af saadanne næringsdrivende. Det er jo ikke noget ukendt. Alle vi Folk paa Landet, vi kende det jo saa overordentlig godt. Landbrugeren bliver jo gennemgaaende dobbelt bøstattet: han har en Stat af hvare af Hartkornet og en Skat af Indtægten af Hartkornet. Det vil ikke kunne benægtes, at der heller findes en Dobbeltbøstafning Sted af Landbruget. Hvad der her bliver Tale om, vil i og for sig ikke være andet end det samme, nemlig at altsaa Aktieselskabsnæringer som saadanne blive bøstattede og ved Siden af denne Næring igen Aktionærerne. Men jeg antager, at naar man paa den ene Side næppe vil kunne undgaa en Dobbeltbøstafning ved at løse dette Spørgsmaal, maa man paa den anden Side være meget beskedent, meget moderat i Forslag i den Henseende. Der maa drages Grænser, for at ikke en saadan Tanke skulde møde for stærk Uvilje. Jeg har antydningvis foreslaaet, at denne Grænse kunde drages ved 3 pCt., at altsaa ingen juridisk Person skulde kunne til nogen Kommune bestattes med mere end 3 pCt. af sin Nettoindtægt. Det er muligt, at Begrebet Nettoindtægt maatte defineres noget nærmere, end det er gjort i Forslaget; det er der imidlertid Udgang til. Men naar man drager denne Grænse, altsaa bestemmer, at en juridisk Person ikke kan bøstattes højere end 3 pCt. af sin Nettoindtægt, tror jeg, at man har faaet en Grænse, som vil gøre, at den derved fremkomne Dobbeltbøstafning ikke vil komme til at vække nogen større Uvilje, end hvad der i og for sig altid finder Sted ved enhver Bøstafning. Nu kan man altsaa vælge et andet Tal; man kan, hvis man mener, at 3 pCt. er for højt, sætte det lavere. Jeg har valgt det, fordi jeg mener, at det vistnok er den laveste Skatteprocent, der findes her i Landet, nemlig Skatteprocenten i København. Maa jeg her indstøde den Bemærkning, at naar man ser den uhyre Afstand mellem Skatteprocenten i København og i Købstæderne, maa man ikke glemme, at i Købstæderne er den personlige Kommunefkat den aldeles væsentlige Skat til Kommunen. I Sammenligning dermed er Købstædernes øvrige Bøstafning ganske ubetydelig, hvorimod Forholdet baade paa Landet og i København er